

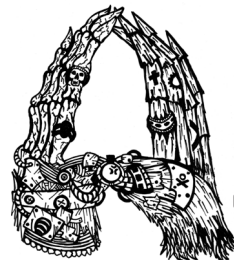
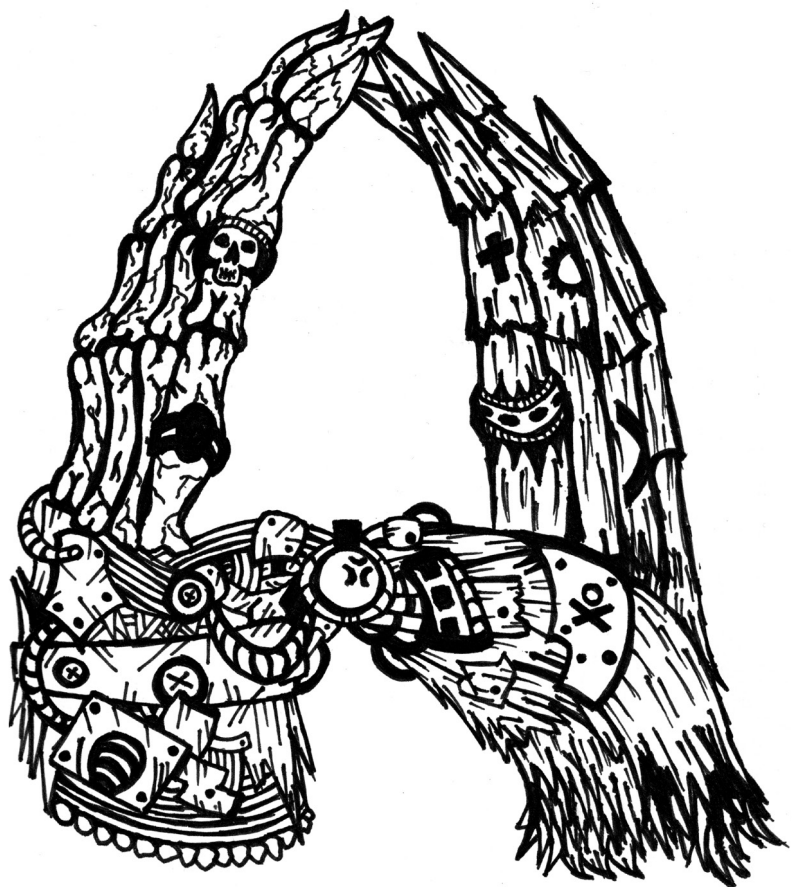
«КУРГАН»
Є.в.г.є.н.і.й.
В.о.л.о.д.ч.є.н.к.о.

Кратка.
Немо!

Meridian Czernowitz

2026

бсолютний штиль.

Абсолютна відсутність звуків. Навряд чи хтось зможе їх почути, навіть якщо вони є... Спостерігача і слухача цих звуків тут ніколи не було. Від найближчих безчорнильних листів до цих штапованих літер, цілковитої умовності, відстань більша, ніж до людини, під ногами якої ніколи не було природної суші. Кажуть, що у вакуумі космосу тотальна тиша. Я того не знаю. Але так сумно приймати як факт інформацію про те, що космос німий. Якщо він німий як риба, то це дуже сумно і я це приймаю як даність. Але, якщо він німий, як людина, то я б з радістю вивчив його мову випадковостей. Подейкують, що двом людям вдалося відчувати Крапку Немо, побачити невидиму її сутність. Пригадується історія про пару японських космонавтів з МКС, які колись давали інтерв'ю газеті «Саппоро» чи «Уппсала», не пам'ятаю, як правильно, я тоді був маленьким і сам того інтерв'ю не бачив. Тож спираючись на слова мого дяді з містечка Покотилівка Харківської області, можу із впевненістю, в якій я не впевнений, заявити сміливо і остаточно, що ці шведи були найближчими до розгадки...

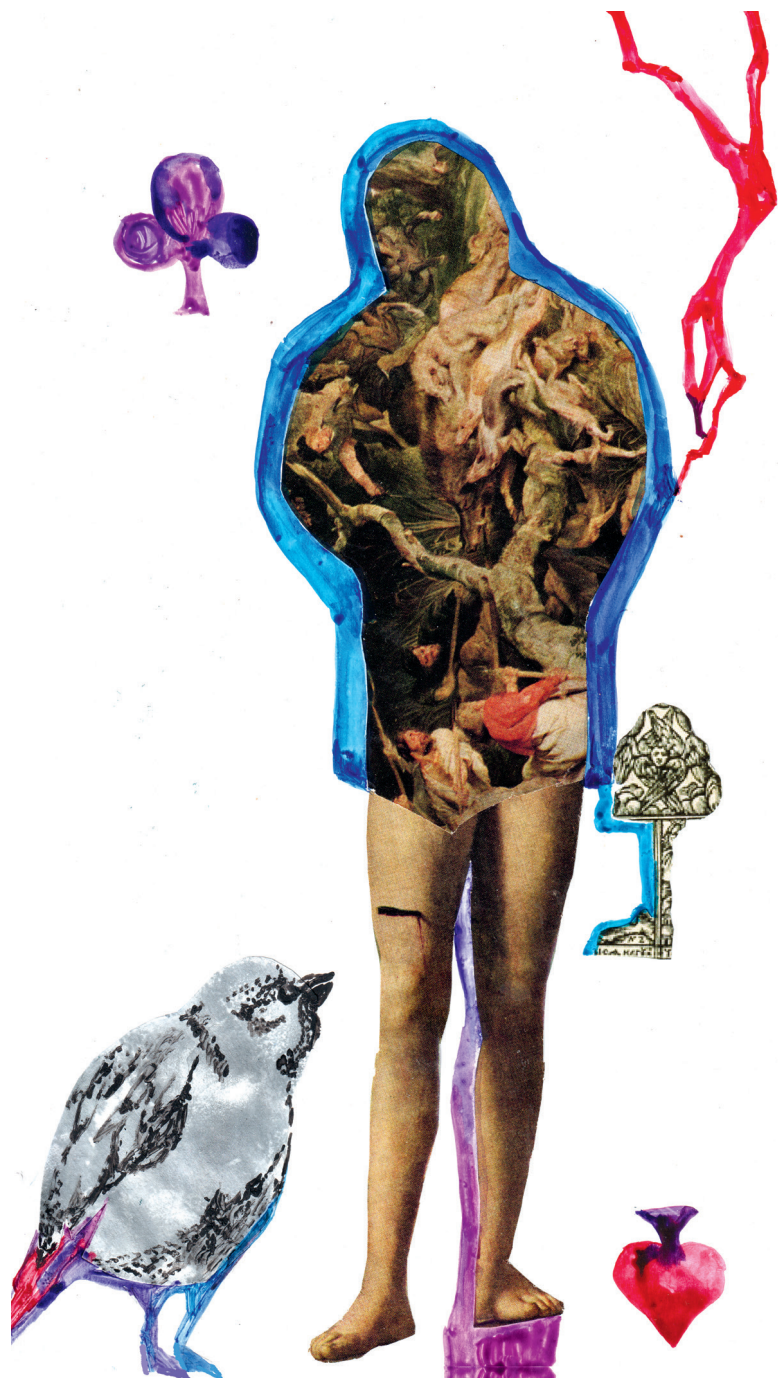
Але ж у чому загадка?

Я пройшов ігру...
Був останній квест
Завтра я прокинусь і
Буде вже невесело
Найсумніший ранок
Купив пачку сигарет
Не курих цигарок десь... от...
Дві тищі год
Але пустота
Що прийшла сьогодні
Якось змусила
Її чимсь заповнить
Жутко я согласен
Та я не зламався
Я утік учора
До жовтого порталу щастя...
Заникався за домом
З сигареткою в зубах
Мені тринадцять
Я не знаю слова страх
Прекрасний день для того, щоб у Батька вкрати
з пачечки цигарку
Дві тяжки... і я улітаю в нікуди аж спозаранку
Попереду усе найцікавіше у житті...
О-о-й матііііі
Запам'ятав той день назавжди
Як осередок усієї свободи, з якою більше я ні разу
не стрічався
В той день чудовий було чисте небо

І найсвіжіший близнюківський воздух
Шептав на вухо і не міг замовкнути
Вернуть-бо, ні... не ті часи
А відчуття кристально-чистої справжньої краси
Мабуть, я перший раз тоді потрапив в підсвідомість
Болота, темний ліс...
Цю первозданність я пройшов навромацки
Пройшли роки, тропинка стала кам'яною дорогою
Де по обох боках стояли ліхтарі вікторіанські
Під ними лавки дерев'яні, біля яких я зупинявся
На них відпочивав і далі просувався...
До кінця дороги, що аж гуділи ноги
Йшов до порталу жовтого, який мене виводив з себе
І кожен раз, як я виходив у реальність
Мене смиренність забирала у обійми
Прекрасний день. В якому по-інакшому не страшно
Реальність пороку, смертей, свободи, дружби,
щастя...
Ламаючи міста, ламають нашу підсвідомість
Та ми існуем, ми живем, ми опираємось на совість
Я знаю. Карфаген впаде, він обезкровлений
Його вже депрепарували
І ми не втратимо реальність, яку разом усі так
довго вестернізували...

Не знає ніхто, що в моїх жменях
Нічого, насіння, Тіло Христове
Нікчемне, опукле, горе лаврове
Не знає ніхто, бо руки в кишенях
Сім'я вже на те не звертає уваги
Долоней своїх їм не розкривав
Багато всього так в собі повбивав
Ридав, а розсипать не стало відваги
Уже перестав тиснуть руки знайомим
До білих кісток стиснув пальці криві
Солоним дощем павука у ринві
Змивало від втоми у не-невагомість
Й притисло напругой до самої землі
В кишенях застріли мої дивні руки
Із них проростав цементований сон
Фундамент байдужості – свіжий бетон
Дрижав голос-гад в мегафон: «Вавіло-о-он»
Пігулки в провулках, ці руки-гадюки
Виводять отрутой на сірім снігу
Нещасні зізнання на дні гіпокампу
І з дозою новакоїновою
Нігтями пробило долоні навіки
Немає ключів, щоб ці жмені відкрити
Не зможе ніхто навіть поворожить
Ті пазурі хижі дзьобами шуліки
Зціпили долоні, і кров клекотить
Не знає ніхто, що в моїх жменях
В них кров закипіла, і ту таїну
Завмерлу в проклятому бурштині
Не визнає ніхто, бо руки в кишенях

Минуле бачив, що ж, але нічого не відчув
Хотів забути діалоги із дитинства
Хоч жити у теперішньому – СумСумний
Розшевелити шкіру в світі одиниць
Зумів лиш нуль-нуля посеред поля сірих літер-птиць
У тому стані, де ти звичайнісіньке ніщо
Ти все одразу і одразу половина
Тебе немає, але ти як тінь одягнена в... тук-тук...
Чи це кап-кап
Здається, злива сумнівів не дасть договорити...

Нас... не пускали
В очі дим пускали
Поки моя мама під час дощу
Читала романи, які я... ми в майбутньому написали
Я ковпачки від фломастерів по трухлявій дорозі
пускав
Пока...
В хаті... на ржавій кроваті
Бабушка...
Я любив її, її вже нема
Дививсь в монітор, поки вона повільно там помирала
Оживала у ті вечори, коли я до неї заходив в маяк
Вона там одна була
Вона і її спогади
Найяскравіші наші з нею згадували сто годин
Я б, як і всі, напевно, провів би время з нею
більше, ніж получилось...
Не получилось...

